

Februari 2026 – Jaargang 3, nummer 2

Wij **Zêêuwen**

E-magazine van Senioren Regio Zeeland,
onderdeel van Senioren Brabant-Zeeland.

P.4

**De cirkel is rond: wat een
geschenk dat we elkaar
weer gevonden hebben.**

P.7

**Verbinding is de basis en
betrokkenheid is de actie
die daaruit voortkomt.**

P.16

**Hoe ziet Zeeland er in 2050
uit?**

P.19

**Wie niet met zichzelf
verbonden is, kan ook geen
verbinding met anderen
maken of ervaren.**

‘Wij Zêêuwen’
is een uitgave van
Senioren-Zeeland

Blijf ons ondertussen ook volgen op:

 facebook.com/kbo.zeeland.3

en

Voor al het andere nieuws vanuit
Senioren-Zeeland kijkt u op
onze website

<https://senioren-zeeland.nl>

Redactie Wij Zêêuwen:

Jan van den Boom
Lillianne van der Ha
Rob Rijkschroeff

E-mailadres redactie:
wijzeeuwenzeeland@gmail.com

Art Direction

Jan van den Boom

Het toesturen aan ‘Wij Zêêuwen’ van
foto’s en teksten impliceert toestemming
tot publicatie ter verantwoording van
desbetreffende afdeling.

Toegestuurde teksten worden niet
automatisch geplaatst.

Indien u als afdeling iets te melden
hebt voor ‘Wij Zêêuwen’
of de digitale ‘Wij Zêêuwen’ niet
meer wenst te ontvangen, dan
kunt u dit melden via e-mail:
wijzeeuwen@zeelandnet.nl

Kijk voor het laatste nieuws
op de websites van
www.senioren-zeeland.nl of
www.seniorenbrabantzeeland.nl

Voorwoord

Beste lezers,

Deze maand Wij Zêêuwen niet alleen
digitaal, maar ook in drukvorm op alle
4350 adressen.

We laten allereerst Leo Bisschops aan het
woord, gevolgd door Lillianne van der Ha.
Zij verwoorden respectievelijk de
verbinding tussen Brabant en Zeeland en
binnen onze Zeeuwse regio.

Ook in de sprokkelmaand een natuurwan-
deling met Peter Boelee.

In Kunst in Zeeland aandacht voor de
schilderkunst van Jan van den Boom.
De redactie dankt Hans de Vos, die acht
keer een Bijbeltekst in het Zeeuws
aanleverde. Inmiddels zien wij uit naar de
bijdragen in het Zeeuws door Jan en Jopie
Minnaard. Deze maand vertelt Jopie ons
over haar herinneringen aan Cobie na de
Watersnoodramp in 1953.

Waar Arend van der Wel in Beeld in beeld
schrijft over een stormvloed in 1906, richt
oud-voorzitter Wim Jansen de aandacht
juist op de toekomst in zijn artikel: *Visie
Zeeland 2050*, betekenis hiervan voor ons
senioren?

Ook onze vaste columnisten hebben zich
over het thema Verbinding gebogen. Wat
dacht u verder van Senioren Eropuit en alle
afdelingsverslagen?

Op de citatenpagina valt te lezen dat ieder
van ons een schiereiland is. Wij wensen elk
schiereiland veel verbinding toe.

Dank aan Buro Driedijk te Heinkenszand
voor het mede tot stand brengen van deze
speciale uitgave.

Veel leesplezier.

Inhoud

6

11

18

26

31

- 2 Info
Voorwoord
- 3 Inhoud
Senioren Brabant-Zeeland
- 4 Herenigd
- 5 Op weg naar de toekomst
Citaten
- 6 Verbinding en verbondenheid
Activiteit afdeling
- 7 Senioren Zelf aan Zet in Borsele
Zeeuwse vertellingen
- 8 Cobie
Activiteit afdelingen
- 11 Nieuwjaarsbijeenkomsten in
Vogelwaarde en Philippine
Rubriek 'Kunst in Zeeland'
- 12 De relatie tussen biografie en kunst
Senioren Regio Zeeland
- 16 Visie Zeeland 2050, wat is de betekenis
hiervan voor ons senioren?
Natuurwandelingen
- 18 Februari 'Sprokkelmaand'
Column Rob Rijkschroeff
- 21 Verborgene verbindingen
Beeld in beeld
- 22 Monument Watersnoodramp 1906,
Kloosterzande
Activiteit afdelingen
- 25 ONS Ovezande klinkt op 2026!
Nieuwjaarsreceptie Schouwen-
Duiveland
Uitspraken 'Loesje'
Hersenspinsels
- 26 De Zeeuwse Band, Verbinding en
Verbondenheid
Een rugzak vol tradities
- 28 Sprookjes verbinden
Activiteit afdelingen
- 30 Mooie opbrengst Goede Doel 2025
t.b.v. De Zonnebloem
Algemeen
Opgelicht!?
Senioren Regio Zeeland
- 31 Senioren Eropuit

Februari 2026

Herenigd

‘De cirkel is rond’ stond in het interview met de Zeeuwse oud-voorzitters Henriëtte Remijn en Lilianne van der Ha in *ONS Magazine* van oktober. Die vier simpele woorden geven perfect aan hoe ik de hereniging van de KBO’s van Brabant en Zeeland in Senioren Brabant-Zeeland zie: als een geschenk dat we elkaar weer gevonden hebben!

Voordat de KBO in Zeeland in 1994 op eigen benen kwam te staan, waren de Zeeuwse en een deel van de Brabantse senioren innig met elkaar verbonden. Ze vielen onder de koepelvereniging met de naam KBO Bisdom Breda; zo was dat in die tijd nog. Juist om die reden zette de provincie Zeeland destijds echter een deel van de subsidie stop, want de Zeeuwse KBO was officieel ‘in Brabant gevestigd’. Dat lieten Henriëtte en haar medebestuurders niet gebeuren, en dus kwam er een onafhankelijk opererende KBO Zeeland.

Nu, dertig jaar later, zijn we weer één vereniging. Daar ben ik blij mee: samen staan we sterker!

Het allermooiste vind ik dat ons samengaan *con amore* was: ook de leden in Zeeland gingen unaniem akkoord met de hereniging. Geen enkele twijfel, maar honderd procent instemming met de vorming van een coalitie tussen twee partijen, waar vind je dat tegenwoordig nog?

De cirkel is rond: Zeeland en Brabant zijn weer samen en versterken elkaar. Senioren Brabant-Zeeland is klaar voor een mooie toekomst!

Leo Bisschops, voorzitter.

Foto: ONS Magazine / Ivo Hutten

Op weg naar de toekomst

Foto: ONS Magazine / Christian Keijzers

Senioren Brabant/Zeeland

Wij zijn de vijfde regio binnen de Vereniging Senioren Brabant-Zeeland. Nadat de Unie KBO/PCOB ontbonden werd, hebben de Zeeuwse afdelingsbestuurders unaniem gekozen om bij KBO-Brabant aan te sluiten.

Afdelingsoverleg Zeeland (ledenvergadering)

De Zeeuwse afdelingen waren gewend om Zeeuws breed twee keer per jaar bijeen te komen. Onderlinge contacten tussen afdelingsbestuurders werden zo warm gehouden. Dat is nu Zeeuws breed niet meer. Er is nu een regioraad. De vier kringen zijn blijven bestaan in regio 5. Deze kringen vaardigen ieder twee leden af naar de regioraad. Die regioraad neemt de agenda van de Algemene Ledenvergadering van Senioren Brabant-Zeeland door en maakt de wensen uit de kringen daarvoor kenbaar. Deze Algemene Ledenvergadering vindt twee keer per jaar plaats.

Regiovoorzitter

Ik draai nu twee jaar mee in het bestuur van Senioren Brabant-Zeeland. De bijeenkomsten zijn in Den Bosch.

Het bestuur zet beleid uit vanuit de vraag hoe verder in een zeer veranderende maatschappij, waar alles veel individualistischer wordt en gaat bij projecten de samenwerking aan met andere bonden en provincies. Het project 'Senioren zelf aan zet' is een groot succes.

Inmiddels zijn bestuursleden van de Regio Zeeland ook actief in de financiële commissie en betrokken bij de voorbereidingen van de meerjarenbeleidsnota en de ledenadministratie Leaweb.

Wij Zêëuwen

Onze regio heeft een eigen regioblad, "Wij Zêëuwen", dat iedere maand digitaal naar onze leden verstuurd wordt. Hierin kunnen afdelingen hun activiteiten delen. Jammer dat nog niet iedereen dit ontvangt. Ter ere van het 25^e nummer verschijnt Wij Zêëuwen in februari, gelijktijdig met het maandblad "ONS", eenmalig in gedrukte vorm op 4350 adressen in heel Zeeland.

Lilianne van der Ha-van Vlierberghe, regiovoorzitter.

Citaten

Verbinding en verbondenheid

'Het was iets wat elk kind wist te doen, een directe en volledige verbinding met de wereld onderhouden. Op een of andere manier was je het vergeten toen je opgroeide en moest je het opnieuw leren.'

[Carol Shields](#)

Amerikaans schrijfster (1935 - 2003)

'We kunnen niet alleen voor onszelf leven. Duizenden vezels verbinden ons met onze medemensen.'

[Herman Melville](#)

Amerikaans auteur (1819 - 1891)

'Menig paar is verkeerd verbonden, hoewel het niet eens een vaste telefoonlijn heeft.'

[Hans Söhnker](#)

Duits acteur (1903 - 1981)

Geen mens is een eiland, ieder van ons is een schiereiland, vrijwel aan alle kanten omgeven door zwart water, maar toch een beetje verbonden met andere schiereilanden.'

[Amos Oz](#) Isra (1939 - 2018)

'Soms vraag ik me af hoe al diegenen die niet schrijven, componeren of schilderen, kunnen ontsnappen aan de waanzin, de melancholie en de panische angst die onlosmakelijk met het menselijk bestaan verbonden zijn.'

Graham Greene, Engelse schrijver (1904-1991)

'Wat heeft het voor zin verbonden te zijn met de hele wereld als we niets tegen elkaar te zeggen hebben?'

[Georges Wolinski](#)

Frans cartoonist en stripverhalen schrijver (1934 - 2015)

Bron: citaten.net

Senioren **ZELF AAN ZET** in Borsele

Bij ouder worden horen vragen als: 'Kan ik hier blijven wonen?' en 'Hoe blijf ik voor mezelf zorgen?' De gemeente Borsele is hierover samen met Senioren Brabant-Zeeland in gesprek gegaan met inwoners. Thema's als wonen, zorg en welzijn stonden hierbij centraal.

Startbijeenkomst Sluiskil

In september 2024 presenteert Coby Timmermans-Rottier namens Senioren Brabant/Zeeland het project 'Senioren Zelf aan Zet'. In Axel en in enkele andere afdelingen wordt het project opgepakt. Mede dankzij de inspanningen van Coby Rottier slaagt het bestuur van de Heinkenszandse Bond voor Senioren erin de gemeente Borsele te interesseren. Wethouders en medewerkers van de gemeente Borsele hebben het idee enthousiast omarmd, wat heeft geleid tot vier druk bezochte bijeenkomsten in De Stenge. Peter Moll is daar gastheer namens Senioren Brabant/Zeeland.

Verbinding en betrokkenheid

Gevraagd naar het resultaat van de vier bijeenkomsten klinkt eenstemmig: betrokkenheid en bewustwording. Laat dat nou precies het doel geweest zijn bij de provinciale aankondiging van het project in Sluiskil in 2024. Verbinding is de basis en betrokkenheid is de actie die daaruit voortkomt.

Alle vier bijeenkomsten zijn druk bezocht.

Zorg

HBS-secretaris Annelies Martens heeft van 1997 tot 2022 zelf in de zorg gewerkt en heeft als planner Zorg Thuis gezien hoe in relatief korte tijd de zorg haar eigen zorgkindje geworden is. Oorzaken: de veel te hoge werkdruk, vermindering van personeel en steeds mondiger cliënten. Zij zegt: 'We waren blij dat de gemeente haar ingangen bij bijvoorbeeld een huisartsenpost of apotheek inzette. En ze heeft binnen de politiek ook al volop aandacht voor de dubbele vergrijzing, de zorg voor zorg, de positie van de senioren binnen het zo complexe woningbeleid. Cliënten zullen veel langer thuis moeten blijven wonen en in de toekomst wordt het zeker nog moeilijker om in een verpleeghuis te worden opgenomen.'

Verschillende thema's

Voorzitter Riek van Zeventer vult aan: 'De woningbouwvereniging werd er bij betrokken, evenals een hypotheekadviseur en een make-laar. De gemeente is ook druk in de weer met de bouw van hofjeswoningen.

Naast zorg en wonen was een derde thema: welzijn. Ook rond het laatste onderwerp hebben veel deskundigen, onder wie de medewerkers van het Welzijnshuis van de gemeente Borsele, hun zegje gedaan en de aanwezige 55+-ers volop laten nadenken over het centrale uitgangspunt: probeer de regie in eigen hand te houden'.

Eén echtpaar heeft door deze bijeenkomsten het laatste zetje gekregen om te verhuizen naar een kleinere woning.

Wethouder Marga van de Plasse kreeg een herinnering voor haar werkkamer.

In het voorjaar 2026 organiseert de gemeente Borsele een herhaling voor de kernen 's-Heerenhoek, Ovezande, 's-Gravenpolder en Borssele.

HBS

Een aansprekende naam voor een actieve afdeling. In korte tijd steeg het aantal leden van 150 naar 190. Grote betrokkenheid dus binnen de Heinkenszandse Bond voor Senioren. Het bestuur weet de leden enthousiast te houden.

Rest mij Riek en Annelies te danken voor de gastvrijheid en het geanimeerde gesprek.

Ik laat mij graag uitnodigen door andere afdelingen in de provincie voor een interview.

*Rob Rijkschroeff,
redactielid Wij Zêêuwen.*

Een verhaal uit 1953,
het jaer van de
waetersnoodramp

Een verhaal uit 1953,
het jaer van de
watersnoodramp

Cobie

Tekst en illustratie: Jopie Minnaard-Verheijke

Me were die maendagochend goed voorbereid op schoole. Dì zoue een paer evacueetjes uut Schouwen bie oans in de klasse komme.

“Me motte zurge da ze d’r eigen een beetje op d’r gemak voele,” ao de meêster ezeid,

”wan het is dî nog vee erger ewist as bie oans, di bin eêl vee mènsen verdronke.”

En ik vond het ier a zò erg. Toch was de kern van oans durp droôge ebleve en dat kwam omdat durp zò oôge lag.

“Ze were vroeger zò gek nog nie,” zei m’n vaoder, toen a ’t waeter nie vadder kwam as de regenbak vlak achter oans uus.

Oanze boôgerd en ’t of stoenge wè onder waeter en de oenders en mien kernientje waere aollemille verdronke.

M’n moeder ao dat kleine droôge stikje rond de kerke net de ark van Noach evonde, omda ’t in de straete krioelden van de mènsen en de beêsten, die a op tied ered were.

Mè m’n kernientje nie... ’s Aevens op bèdde stelden ik m’n eigen voor, oe a ’t waeter binnen‘edronge was in z’n kotje en da ’t gin kant mì op kon. En dan kon ’k nie slaepe.

’s Mirregs schoof ze onwennig neffen me in de banke. Wirrom noe juist neffen mien! Wat most ik noe toch tegen d’r zègge?

Me keke mekare an en ik verschrok van d’r witte gezicht. Ze leek wè tien jaer ouwer as ik. Dat kwam deur d’r ôgen.

Ze ao groatemènse-ôgen.

“Ik bin Jopie en oe eêt jie?” kreeg ik over m’n luppen.

“Cobie. Cobie en Jopie. Twi ie’s neffen mekare,” probeerden ze ’t ies te breken.

Ik dust nie te lachen. Wat most ik vadder noe wee zègge.

Ik keek nì de potten verve die a de meêster klaer ezet ao.

“Me meuge vanmirreg têkene en mie de verve. Dat meuge me nooit op maandag ò, mè dat komt omda julder d’r bin en me meuge ok gewoon ardop prate, ei de meêster ezeid. Têken jie ok zò graag? En je mag glad zelf wete wat a je ge têkene, me oeve nie van een voorbeeld, dat doe ‘k ok nie zò graag ò, jie?”

M’n vloed van woorden wier over d’r uut’estort.

Ze bleef stille zitte kieke op ’t witte vel papier voor d’r. “Ze biet op d’r naegels,” docht ik, nì d’r anden kiekend die a roerloos op de banke lagge.

We waren die maandagochtend goed voorbereid op school. Er zouden enkele kinderen uit Schouwen bij ons in de klas komen.

“Wij moeten ervoor zorgen dat ze zich een beetje op hun gemak voelen,” had de meester gezegd. “Het is daar nog veel en veel erger geweest dan bij ons. Er zijn daar heel veel mensen verdronken.”

En ik vond dat het bij ons al zo erg was geweest!

Ons dorp lag vrij hoog. Daardoor was de kern droog gebleven.

“Ze waren vroeger zo gek nog niet,” zei mijn vader, toen het water niet hoger kwam dan tot aan de regenbak vlak achter ons huis.

Maar onze boomgaard en de moestuin waren wel onder water gelopen. Onze kippen en mijn konijntje waren verdronken.

Mijn moeder had dat kleine droge stukje rond de kerk net de ark van Noach gevonden, omdat het daar krioelde van mensen en dieren die net op tijd gered waren.

Maar mijn konijntje niet! ’s Avonds in bed stelde ik me voor hoe het water hoger en hoger in zijn hokje was gekomen. Mijn konijntje kon geen kant op.

En ik... ik kon dan niet meer slapen...

’s Middags schoof ze wat onwennig naast me in de bank. Waarom nu juist naast mij! Wat moest ik nu toch tegen haar zeggen?

We keken elkaar aan. Ik schrok van haar witte gezicht. Ze leek wel tien jaar ouder dan ik. Dat kwam door haar ogen.

Ze had ‘grotemensenogen’.

“Ik heet Jopie. En jij?” “Cobie. Cobie en Jopie, twee ie’s naast elkaar,” probeerde ze het ijs te breken.

Ik durfde niet te lachen. Wat moest ik nu verder weer zeggen?

Ik keek naar de potten verf die de meester had klaargezet.

“We mogen vanmiddag tekenen en schilderen. Dat mag nooit op maandag, maar vandaag mag het wel, omdat jullie er zijn. En we mogen ook gewoon hardop praten. Teken jij graag? We hoeven dit keer geen voorbeeld na te tekenen. Dat doe ik niet zo graag hoor, jij wel?”

Mijn vloed van woorden werd over haar uitgestort.

Ze bleef stil zitten kijken op het witte vel papier.

“Ze bijt op haar nagels,” dacht ik en ik keek naar haar handen die roerloos op de bank lagen.

Op 't zelfde ôgenblik goeng d'r and nì d'r mond. Di was niks mî te bieten.

"Ik mò aolmè an m'n zusje dienke," begon ze.

"Nelleke eêt ze en ze is nog mè viere. Ze schreêuwden toen a 'k d'r vanmirreg alleêne liet, mè ik most wee nì schoole. Me bin aoltied bie mekare weet je, dag en nacht. Me bin noe wè bie m'n tante, mè ik è de verantwoordieg voe Nelleke."

Het klonk groatemensachtig, mè 't pasten bie d'r ôgen. "En je vaoder en moeder dan?" vroeg ik, benauwd voe 't antwoord.

"Verdronke, aollebei en m'n broertje van twee ok."

Ik voelden het bloed uut m'n gezicht wigtrokke, m'n mond wier kurkdroôge en ik wist niks mî te zeggen. Ze verwachtten dat blikbaer ok nie.

"Meuge me noe begunne?" vroeg ze, mie een potlood in d'r and. Ik kon alleêne mè knikke.

"Ik gae oans uus têkene," zei ze en resoluut begon ze. Zwiëgend goenge me aollebei an 't werk. M'n verfkwaste vloog over m'n papier. Groate, gele zonneblommen wiere 't, eêl m'n vel vol.

Fel knalden ik de verve op m'n papier, groot en geel. Voe Nelleke, schreef ik d'r op en ik schoof het têkenvel nì Cobie toe, mie een gezicht zò rood of a 'k een ènde ard elôpen ao.

"Goster, wat moai zeg, dî za ze blieë mie weze. Motte me ze nie an de meêster geve?" vroeg ze.

"De meêster kan voe mien part de pot op!" Het kwam zò opstandig m'n mond uut, da t'r even een lach op d'r gezicht deurbrak, behalve dan in d'r ôgen.

"Ik è d'n ok of," zuchtten ze.

Even twufelden ze nog en schreef toen onderan: Voe Jopie.

Naebie eêl d'r papier was bedekt mie een doenkere blauw-groene dikke laege verve. Bovenan stak t'r een dek van een uus uut, mie dî op twi kleine figuurtjes, dicht tegen mekare.

"Is dat julder uus?" vroeg 'k mie een dikke keele.

Ze knikten. "En bin julder dat, Nelleke en jie?" Ik wees verzichtig, of a 'k benauwd was om ze d'r of te douwen, nì de twi figuurtjes boven op 't dek.

Ze knikten wee en d'r traenen spetterden op de doenkere blauwe verve. De traenen stuwden de doenkere laege toet over de goote van 't uus.

Ik kwam die mirreg zò wild de keuken invliege, da moeder d'r van verschrok.

Ik douwden de têkenieng in d'r anden, boenkten mie m'n oad op de keukentaefel en schreêuwden, schreêuwden m'n arte uut m'n lief, om Cobie.

Op hetzelfde moment ging haar hand naar haar mond. Er was niets meer te bijten.

"Ik moet steeds aan mijn zusje denken," begon ze.

"Nelleke is nog maar vier jaar. Toen ik haar vanmiddag alleen liet, moest ze erg huilen. Maar ja, ik moest weer naar school. We zijn altijd bij elkaar, dag en nacht. We wonen nu bij mijn tante, maar ik heb de verantwoording voor Nelleke."

Het klonk 'grotemensenachtig', maar het paste wel bij haar ogen. "En je vader en moeder dan?" vroeg ik, bang voor het antwoord.

"Verdronken, allebei en mijn broertje van twee ook."

Ik voelde het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Mijn mond werd kurkdroog en ik wist niets meer te zeggen. Ze verwachtte dat blijkbaar ook niet.

"Mogen we nu beginnen?" vroeg ze met het potlood in haar hand. Ik kon alleen maar knikken.

"Ik ga ons huis tekenen," zei ze en resoluut begon ze. Zwiëgend gingen we allebei aan het werk. Mijn penseel vloog over het papier. Grote gele zonnebloemen werden het. Een heel vel vol.

Fel kwakte ik de verf op mijn papier. Groot, geel en uitdagend. Voor Nelleke, schreef ik er op en ik schoof het tekenvel naar Cobie met een gezicht zo rood alsof ik een eind hardgelopen had.

"Goh wat mooi, daar zal Nelleke blij mee zijn. Maar moeten we de tekeningen niet aan de meester geven?" vroeg ze.

"De meester kan voor mijn part de pot op!" Het kwam zo opstandig mijn mond uit, dat er even een lach op haar gezicht doorbrak, behalve in haar ogen.

"Ik ben ook klaar," zuchtte ze.

Even aarzelde ze en schreef toen onderaan: Voor Jopie.

Bijna heel het papier was bedekt met een donkerblauwe laag verf. Bovenaan stak er een dak van een huis uit met daarop twee kleine figuurtjes dicht tegen elkaar.

"Is dat jouw huis?" vroeg ik met een dikke keel.

Ze knikte. "En zijn jullie dat? Nelleke en jij?"

Ik wees voorzichtig, alsof ik bang was hen eraf te duwen, naar de twee figuurtjes op het dak.

Ze knikte weer en daardoor spetterden haar tranen op de donkerblauwe verf. De tranen stuwden de donkere laag tot over de goot van het huis.

Ik rende die middag zo wild de keuken in dat mijn moeder er van schrok.

Ik duwde de tekening in haar handen, bonkte met mijn hoofd op de keukentafel en huilde, huilde mijn hart uit mijn lijf, om Cobie.

Nieuwjaarsbijeenkomst Vogelwaarde

Code geel en oranje was het, maar toch lieten 50 heldhaftige leden van Senioren Vogelwaarde zich daar niet door weerhouden om de Nieuwjaarsbijeenkomst op 6 januari jl. van de Senioren Vogelwaarde bij te wonen.

En dat werd beloond met een warme bijeenkomst, waar gezorgd was voor voldoende drankjes en hapjes.

Het was daarmee een zeer geslaagde samenkomst met ook een prachtige, door Gusta Jonker-Scheffer uitgesproken nieuwjaarsboodschap van het bestuur. Zie hieronder:

Aan het begin van een nieuw jaar wil ik graag even stilstaan bij wat ons verbindt. We wonen in een klein dorp, maar met een fijn verenigingsleven.

Een plek waar mensen naar elkaar omkijken, waar we elkaar groeten op straat, een praatje maken in de winkel, en waar gezelligheid nooit ver weg is.

Voor 2026 wens ik jullie allemaal goede gezondheid ... het belangrijkste wat er is. Dat er ruimte mag zijn om te genieten van het leven, tijd voor familie en vrienden, en kracht voor wie het soms wat moeilijker heeft.

Ik hoop op een jaar vol gezelligheid, met momenten waarop we elkaar ontmoeten, lachen, samen eten en herinneringen maken.

En ik wens een toekomst vol activiteiten die ons dorp levendig houden: van verenigingsleven tot het gezamenlijk initiatieven nemen, van tradities die we koesteren, tot nieuwe plannen maken die ons inspireren.

Voor de wereld om ons heen wens ik rust en vrede.

Dat de wereldleiders, ik denk dan vooral aan Poetin, Trump, Netanyahu en Xi Jinping in 2026 zullen kiezen voor vrede.

Dat beslissingen niet worden genomen uit eigenbelang of macht, maar vanuit rechtvaardigheid, menselijkheid en zorg voor toekomstige generaties.

Dat conflicten plaatsmaken voor dialoog, begrip en samenwerking. Laten we er samen een mooi, warm en verbonden jaar van maken.

Naar fijne ontmoetingen, gedeelde gezelligheid en veel kleine geluksmomenten.

En uit naam van ons bestuur, een liefdevol, gezond en vredig nieuw jaar!

Tekst en foto: Ron de Kort.

Nieuwjaarsbijeenkomst in Philippine

De senioren van de afdeling Philippine hebben op dinsdag 6 januari jl. hun jaarlijkse nieuwjaarsbijeenkomst gehouden in de Kaaie te Philippine.

Het was, ondanks de weersomstandigheden, een drukbezochte bijeenkomst.

De voorzitter heette om 16.00 uur eenieder hartelijk welkom en bracht een toast uit op het nieuwe jaar. Ieder genoot van de hapjes en een drankje.

De voorzitter sloot uiteindelijk het gezellig samenzijn af en wenste iedereen nog een prettige avond.

Tekst en foto: Ben Vlegels.

Uit de Kunst

De relatie tussen **biografie en kunst**

Toen ik bij Jan van den Boom op werkbijeenkomst kwam voor de oprichting van Wij Zêëuwen, vielen de kunstwerken aan de wand mij meteen op. Inderdaad: eigen werk. Ik was me toen nog niet bewust van opleiding en achtergrond van Jan. Inmiddels zijn we 25 nummers verder.

Vanaf nummer 1 was er ruim aandacht voor Zeeuwse kunstenaars in de rubriek 'Uit de Kunst'. We hebben daarbij interviews die Jan had afgenomen voor het Zeeuws Landschap geactualiseerd en inmiddels ook samen verschillende nieuwe interviews afgenomen.

Hoogste tijd om in deze uitgave Jan van den Boom in beeld te brengen. (RR)

“In 2011 opperde de redactie van het blad ZEEUWS-LANDSCHAP het idee om met een nieuwe rubriek te beginnen waarin Zeeuwse landschapsschilders hun werk konden presenteren en toelichten. De nieuwe rubriek, met de naam ‘Uit de Kunst’, heeft vervolgens tot en met 2017 in elk tijdschrift-nummer een plekje gekregen.

Rinus Antonisse, journalist en in die tijd lid van de redactie, beet het spits af met een interview met Adri Karman, destijds ‘huisillustrator’ van Stichting Het

Zeeuwse Landschap. In 2012 zou het Landschap haar 75-jarig bestaan vieren en Adri met zijn werk voor de stichting stoppen. Aanleiding genoeg om hem te interviewen. Daarna nam ik, met mijn opleiding aan de Kunstacademie en mijn ervaring als graficus, het stokje over.

Het blad ruimde er een prominente plaats voor in: de interviews kwamen op pagina 4 en 5; een hele eer! In de daaropvolgende jaren kwamen vijftig kunstenaars aan het woord en lieten zij hun artistieke visie op het Zeeuwse landschap zien.”

De mens achter de kunstenaar

“Ik deed dit werk met veel plezier. Ik koos daarbij een eigen insteek. Mij interesseert vooral de mens achter de kunstenaar of kunstenaar. Wat is de achtergrond van de artiest? Zit het tekenen of schilderen in de genen? Welke opleiding volgde men; teken- of schildercursussen, een academie of is hij of zij autodidact? Wat beweegt hem of haar om de kenmerken van het Zeeuwse landschap vast te leggen?

Waarom specifiek dit landschap, dat element? Is er ontzag en bewondering voor de natuur? Het is boeiend om te weten of er diepere gedachten zijn bij het opzetten van het schilderij of de tekening.

Is er een bepaalde bedoeling met het afgebeelde of is men slechts gegrepen door wat het oog ziet? Eerst schetsen maken om verder thuis uit te werken of doet de kunstenaar dat al ter plekke? Mogen anderen in de buurt aanwezig zijn of wordt de afbeelding pas getoond als het helemaal af is? Wat voelt de landschapsschilder als hij of zij bezig is met het neerzetten van het beeld op papier of doek? Euforie of heel gewoon blijheid als het lukt, als het naar de zin is?

Waarom kiest men voor acryl- of olieverf? Waarom en hoe om te gaan met aquarelverf? Of liever een etstechniek? Soms tekent hij of zij zeer minutieus met een kleine tekenpen, soms een grove rietpen. Toch bijzonder dat in de verschillende tekenstijlen de onderwerpen zeer herkenbaar op papier of doek kunnen komen, soms verstild, dan weer zeer dynamisch. Soms werd er getekend op snippers

papier, soms op groot formaat vellen, of in kleine en vele schetsboekjes. Voor sommigen is tekenen en schilderen een 'must' om (deels) in hun onderhoud te voorzien. Voor anderen een liefhebberij, een vorm van ontspanning. Het Zeeuwse landschap geeft veel kunstenaars een gevoel van rust en ont-haasting.

Sommige kunstenaars hebben duidelijk een favoriete schilder als voorbeeld, anderen ontdekken en vormen een heel eigen stijl. Van zeer realistisch tot bijna abstract. Het is erg boeiend om te zien hoe ieder zich in de loop der jaren ontwikkelt. Belangrijk voor mij is dat het schilderij of de tekening, in welke stijl dan ook, een overeenkomst heeft met de werkelijkheid of in elk geval een gevoel van herkenning geeft met het Zeeuwse landschap.

En ... het is al met al verrassend om te ontdekken dat op zoveel manieren en in evenzoveel stijlen dat landschap zo treffend neer te zetten is. Onze provincie zoals die in werkelijkheid is!

Ik portretteerde vijftientwintig kunstenaars, kriskras door Zeeland. Het waren altijd prettige en ook heel verschillende gesprekken. De één was mededeelzamer dan de ander. Soms kwam ik thuis met de gedachte: kan ik van mijn notities wel een artikel maken? Maar altijd lukte dat. Tijdens het schrijven kwamen anekdotes uit het gesprek weer boven-drijven, waar ik dan dankbaar gebruik van maakte. Het is een mooie reeks over Zeeuwse landschapsschilders geworden, over hun gedachten en wat hen aantrekt in onze provincie, en geïllustreerd met hun eigen prachtige werken."

Hoe zit het met de eigen schilderambities?

“Het verzorgen van ‘Uit de Kunst’ sloot goed aan bij mijn eigen achtergrond. Ik heb de opleiding Publiciteit en Grafische Vormgeving gevolgd. Daar heb ik geleerd om met verschillende technieken en diverse stijlen te werken. Ik had toen met een paar studiegenoten een klein atelier om te schilderen.

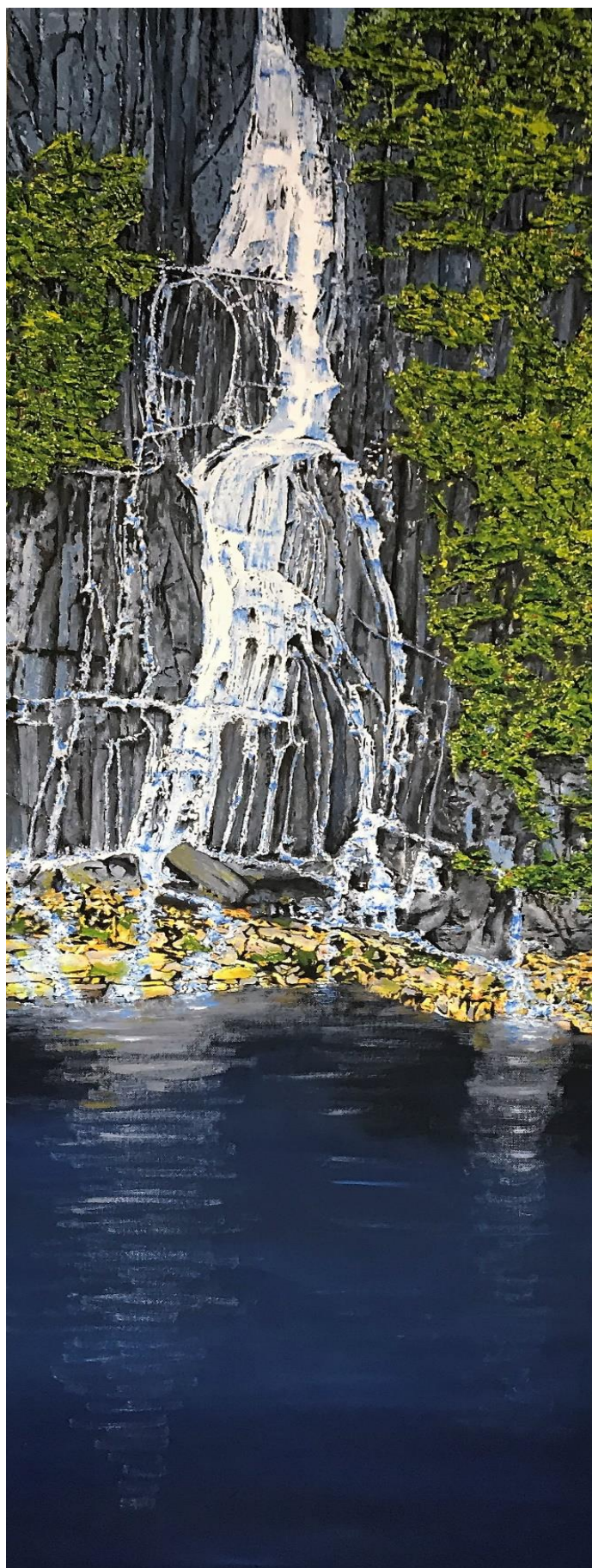
Na de Academie ben ik begonnen als ontwerper bij een drukkerijtje in Goes. En na een paar jaar ben ik eigenaar geworden. Het bedrijf groeide en bloeide. Na verloop van tijd wilde ik toch weer terug naar mijn oude vak en ben met het reclame- en communicatie-bureau BOOM Kollektief begonnen. Dit bedrijf bestaat nog steeds – nu gerund door mijn zoon – BOOM Strategie en communicatie. Eind 1999 ben ik gestopt.

Daarna wilde ik weer beginnen met schilderen. Nu had ik dat vele jaren niet meer gedaan en was ik eerlijk gezegd bang, dat ik het niet meer zou kunnen. Maar dat viel mee! Overigens is mijn productie laag, ik had immers ook vele andere zaken waar ik ook graag mijn tijd aan besteedde. Als ik schilder, is dat meestal iets uit de natuur, vaak spelen bomen een hoofdrol. Ik schilder veel met acryl: eigenlijk ben ik te ongeduldig om met olieverf te schilderen: je hebt telkens tussenpozen nodig, waarin je de verf moet laten drogen.”

“In de loop der jaren is het redactioneel werken en de vormgeving aan de Nieuwsbrieven zoals de KBO NieuwsFlitZ en Wij Zêêuwen dermate toegenomen dat er van schilderen de laatste vijf jaren niets meer terecht is gekomen. Maar vormgeven was mijn oude vak en hobby, dus het vele opmaakwerk voor Wij Zêêuwen compenseert veel.

Vanaf 2024 is in Wij Zêêuwen ook een vaste rubriek gekomen: ‘Kunst in Zeeland’, waarin we, Rob Rijkschroeff en ik, een deel van deze ‘oude’ interviews geactualiseerd hebben en nieuwe interviews hebben afgenomen. Het resultaat leest en ziet u elke maand.”

*Tekst: Rob Rijkschroeff en Jan van den Boom.
Schilderijen: Jan van den Boom.*

VISIE ZEELAND 2050

Wat is **de betekenis** hiervan **voor ons senioren?**

Voorgeschiedenis

In het jaar 2022 verscheen een rapport waarin werd betoogd dat de bevolking van Zeeland zou moeten groeien en dat de Zeeuwse Overheden meer zouden moeten samenwerken. Naar aanleiding van dit rapport hebben de 13 gemeenten, de provincie en het waterschap besloten tot het samenwerkingsverband OZO, Overleg Zeeuwse Overheden. Een tweede rapport maakte duidelijk dat de krimp van de Zeeuwse bevolking zorgelijk zou zijn voor de Zeeuwse arbeidsmarkt. In november 2024 verscheen vervolgens een publicatie van het Zeeuwse provinciaal bestuur waarvan de inleiding hier integraal wordt overgenomen.

Zeeland wil samen met het Rijk een traject ingaan om aan volgende generaties Zeeuwen een provincie door te geven waar ze goed kunnen leven, wonen en werken.

Onbezorgd opgroeien

Wat voor Zeeland geven we door aan de generatie na ons? Hoe ziet Zeeland er in 2050 uit? Het is aan ons, de huidige generatie, om de lijnen uit te zetten die ervoor zorgen dat de kinderen en de jongeren van nu in een Zeeland kunnen leven waar het goed toeven is. Waarin er genoeg voorzieningen op het

gebied van onderwijs en zorg zijn om onbezorgd op te groeien, te werken en oud te worden. Waarin we onze cultuur en onze identiteit behouden hebben. Waarin bedrijven die passen bij ons DNA (water, voedsel, energie) zorgen voor werkgelegenheid en het MKB in staat is een duurzame economie op te bouwen. Waarin natuur én landbouw zorgen voor een landschap en woonomgeving waar je wilt zijn.

Concrete afspraken

Onder de noemer Zeeland 2050 willen we het Rijk uitdagen en verleiden om met ons mee te denken en mee te doen, zodat we gezamenlijk bouwen aan het Zeeland van de toekomst. Nu al is daarvoor veel beleid opgesteld, vaak samen met gemeenten en regionale partners. Maar voor een integrale toekomstvisie zijn nog bouwstenen nodig, waarvoor we ook samenwerking willen zoeken met verschillende departementen in Den Haag. Het gaat in ieder geval over onderwijs, gezondheidszorg, economie, bereikbaarheid en wonen.

Zeeland 2050 bestaat uit drie onderdelen: een scherp Zeeuws toekomstperspectief, opgesteld door Zeeuwse partijen, een strategische agenda die Rijk en regio verbindt, en een investeringsagenda met concrete afspraken. Het idee is te komen tot een langdurige verbintenis met het Rijk, waarin we samen stappen nemen op weg naar 2050.

Tijdens de Nieuwjaarsreceptie 2025 van de provincie, nu ruim een jaar geleden, benutte de Commissaris van de Koning, Hugo de Jonge, de gelegenheid om een overtuigend pleidooi te houden voor de gewenste groei van de bevolking in Zeeland. Zijn presentatie heeft het maatschappelijk debat flink opgeschud. In april 2025 verscheen het startdocument Zeeland 2050, Bouwen aan de Delta van de toekomst. Op basis van dit rapport wordt de maat-

schappelijke discussie in de provincie gevoerd, door het OZO, in de verschillende gemeenteraden, debat-bijeenkomsten, de pers; sommige gemeenten presenteren hun visie op het jaar 2050 voor hun gemeente, zoals bijvoorbeeld, Veere, Goes, Tholen.

Betekenis toekomstvisie voor senioren?

Het jaar 2050 ligt in de beleving nog ver weg in de tijd. Nog bijna 25 jaar na nu. Mensen die nu met pensioen gaan, zijn in 2050 bij leven ruim 90 jaar oud. Veel senioren zullen dit punt op de horizon niet meer meemaken. Het lijkt verleidelijk om deze ontwikkeling aan zich voorbij te laten gaan, want dit toekomstperspectief is met name van belang voor de jongeren onder ons.

Bovendien, Zeeland hecht aan zijn kwaliteiten, zoals de beschikbaarheid van natuur, de kust en het strand, de landelijke rust, de uitgestrektheid, het moet toch niet drukker worden, zomers hebben we al last van verkeersdruk, de overlast van toeristen, enz.

Maar is het jaar 2050 wel zo ver weg in de toekomst? Veel maatschappelijke doelstellingen zijn jaren geleden gekoppeld aan het jaar 2030 en later aan 2040.

Terugkijkend kunnen we ons verbazen over de snelheid waarmee de ontwikkelingen en de tijd zich heb-

ben voorgedaan. Belangrijker is de stelling dat het bij de visie 2050 vooral gaat om de richting te bepalen waarheen we de ontwikkelingen van de maatschappij willen sturen. Het gaat niet zozeer om de stip op de horizon, maar zeker niet minder ook over de weg die we willen gaan, onderweg naar de doelstellingen op langere termijn. Bovengenoemd startdocument stelt dat als we niets doen, dus gewoon de ontwikkelingen op ons laten afkomen, dat we meer nog dan nu, gebrek aan medewerkers op de arbeidsmarkt zullen hebben.

Denk bijvoorbeeld aan de sector zorg, het middelbaar en hoger onderwijs, aan verdere verschraving van de voorzieningen zoals supermarkten, huisartsen, tandartsen, ziekenhuisvoorziening, onderwijzend personeel, maar ook aan de behoefte aan vrijwilligers voor het verenigingsleven, mantelzorgers, de dubbele vergrijzing, ontspanningsmogelijkheden, waaronder fun-winkels, enz. enz. Spanningen op de arbeidsmarkt zullen dus ook effect hebben op de leefbaarheid voor de inwoners, levend onderweg naar het jaar 2050 toe. Willen we dat voor onszelf, voor onze kinderen en kleinkinderen?

Voorwaarde is natuurlijk dat er voldoende werkgelegenheid en inkomen beschikbaar is, voldoende huisvesting, voldoende voedsel, voldoende wegen en andere infrastructuur, veiligheid aan de kust en de rivieren, schone lucht, enz. Terwijl er toch opnieuw serieus rekening gehouden dient te worden met de wens om de kracht van de provincie, zoals de natuur en de rust in evenwicht te houden met de groei van de bevolking. De conclusie dringt zich op dat groei van de bevolking in Zeeland voor de bewoners in deze provincie een voorwaarde is voor de leefbaarheid in de komende 25 jaar en daarna.

Het startdocument Toekomstperspectief Zeeland 2050 is momenteel onderwerp van de maatschappelijke discussie. Het rapport maakt duidelijk dat niets doen leidt tot krimp van de bevolking en bepleit actief beleid naar bevolkingsgroei, van belang voor de toekomstige leefbaarheid van de inwoners van de provincie. Het is uiteraard aan de huidige inwoners om al dan niet aan deze discussie deel te nemen.

Wim Jansen

Grote zilverreiger. Foto: Niek Oele

Natuurwandelingen

Februari "Sprokkelmaand"

Bij het woord 'sprokkel' denk je als vanzelf dat die naam wel iets te maken zal hebben met het sprokkelen van hout om het vuur aan te houden in de koudste maand van het jaar. Maar die verklaring lijkt te gemakkelijk, internet biedt uitkomst. In de begintijd van de Romeinen kende men maar tien maanden; januari en februari werden er pas in de zevende eeuw voor Chr. aan toegevoegd. Ook toen al was februari een schrikkelmaand.

Februari is genoemd naar de [Etruskische god Februus](#), de god van de zuivering en onderwereld. Bij de oude Romeinen was februari namelijk de maand van de grote reiniging, boetedoening en verzoening (*de februa*). Zij vierden in deze maand hun Lupercalia, reinigings- en vruchtbaarheidsfeesten ter ere van de wolfsgod Lupercus. De Germanen die langs de grenzen van het Romeinse rijk leefden namen deze reinigingsfeesten over, maar in een iets andere vorm namelijk als ontuchtige vrouwen- en vruchtbaarheidsriten. De Romeinen noemden deze Germaanse feesten daarom 'smerig' wat in het Latijn met de naam 'Spurcus' wordt aangeduid. En nu zou dat woord later zijn verbasterd tot sprokkel. Ik vond dit wel een aardig verhaal en een leuke verklaring.

Februari was gedurende mijn leven over het algemeen de koudste maand van het jaar. Negen van de vijftien 'Elfstedentochten' werden in die maand gereden. Wanneer het nu gedurende enkele dagen vriest, slaat de Elfstedenkoorts al toe. Maar voor deze 'tocht der tochten' is zes weken vorst nodig. Ik heb geen last van die koorts, de meeste van mijn medevogelaars zijn juist heel blij met de winters van de laatste 27 jaar. Want wat niet iedereen weet, is dat tijdens zo'n Elfstedenwinter, driekwart van alle Nederlandse steen- en kerkuilen en alle zilvereigers en ijsvogels het loodje leggen. Na de barre winter van 1963 waren hier in Zeeland nog maar enkele steenuil-paartjes in leven. Het is dus nog maar afwachten wat de extreme omstandigheden van de vorige maand voor gevolgen zullen hebben. Sinds 2012 waren onze winters mild waardoor veel vogels, oorspronkelijk uit gematigde en warme landen, die vroeger aan het einde van de

zomer naar warme streken vlogen, steeds vaker het hele jaar hier bleven.

De lage temperatuur en de sneeuw van de vorige maand zal voor veel van deze zomervogels desastreus verlopen zijn. Lepelaars en zilvereigers zijn er niet op gebouwd om deze weersomstandigheden te trotseren. Hun voedsel vinden ze voornamelijk in ondiep water dat heel gauw befrist en zonder voedsel kunnen ze zich niet warm houden. Dat geldt ook voor kerkuilen, deze uilensoort heeft geen vetreserve, hun voedsel bestaat uit muizen die door een dik pak sneeuw onbereikbaar zijn. Kerkuilen kunnen, in tegenstelling tot steenuilen, niet overschakelen op een andere prooi. Steenuilen kunnen dat wel en gaan over op het vangen van verzwakte zangvogels. Mensen die kerkuilen op het erf hebben kunnen ze in zo'n extreem koude periode met sneeuw helpen door graan te strooien onder overkappingen. Hier komen muizen op af.

Reigers bij het lopend buffet. Foto: Peter Boelee.

In de Sprokkelmaand kan een wandeling op het strand een gure activiteit zijn, maar door bezig te blijven door bijvoorbeeld plastic afval langs de vloedlijn te rapen, vergeet je de kou. Ik hou niet zo van het strand, behalve in de wintermaanden, want dan kan je daar gewoon met je hond lopen. Dichtbij huis ga ik regelmatig naar het strand van de Kaloot, het bekende 'haaiantandenstrand' aan de voet van de kerncentrale. Het strand is via twee ingangen te bereiken, via de

*Kleine zilverreiger in de sneeuw.
Foto: Jeroen van Kruiningen.*

Slaapplaats zilverreigers, de foto is niet scherp, maar geeft toch een duidelijk beeld van een gemeenschappelijke slaapplaats. Foto: Peter Boelee.

parkeerplaats ten westen van de centrale en via een ingang ten oosten van de centrale.

Aan die oostzijde ligt de inlaat van het koelwater naar de kerncentrale waar men met filters, organismen die men niet in het koelwater wil hebben, eruit filtert. Visjes, krabben, garnaaletjes - vaak half verdoofd - spoelen ze vanuit een afvoerbuïs via een

goot terug naar de Westerschelde. Voor de vele reigers en meeuwen een soort dagelijks lopend buffet ook in periodes van extreme kou. Probeer ze daar zo min mogelijk te verstoren.

Dus mijn strandwandeling op deze koude winterdag was zeker de moeite waard, niet alleen heb ik kunnen voorkomen dat de plasticsoep in de oceaan nog groter kon worden, ook heb ik van redelijk dichtbij mooie foto's kunnen nemen van deze prachtige zilverreigers.

Wist je dat zilverreigers op een gemeenschappelijke plek slapen? Leden van de vogelwerkgroepen tellen in sommige wintermaanden deze prachtige witte reigers op die slaappleatsen. De eerstvolgende telling zal uitwijzen hoeveel reigers deze winter tot nu toe hebben overleefd. Bij de vorige telling op Zuid-Beveland in december werden 22 grote zilverreigers en 70 kleine zilverreigers geteld. Waarschijnlijk slapen er nog wel meer zilverreigers op plekken die we nog niet kennen, dus weet jij zo'n plek, wil je die dan alsjeblieft doorgeven aan peter@boelee.nl

Ben je misschien geïnteresseerd om mee te doen aan vogeltellingen? Kijk dan eens op de websites van de Zeeuwse vogelwerkgroepen. Daar kan je ook zien wanneer je mee kan op natuurexcursies.

Peter Boelee begon in 1973 als 'oppasser' op de afdeling 'vissen-reptielen' in Diergaarde Blijddorp. In 1985 werd hij de eerste beheerder van het nieuwgebouwde dierenasiel in Goes. Vanaf 2007 is Peter in opdracht van de Provincie Zeeland begonnen met maatregelen om de steenuil op Zuid-Beveland en Walcheren te behouden. Na zijn pensionering in 2026 is hij met succes doorgegaan; de populatie is verdrievoudigd.

Peter is 'vogelringer' van het Vogeltrekstation en ringt steenuilen, kerkuilen en torenvalken. Ook ringt hij gerevalideerde vogels voordat ze vanuit de vogelopvang worden losgelaten.

Sinds 2019 schrijft Peter over zijn natuurbelevissen in de Huis-aan-Huisbladen in Midden-Zeeland.

Verborgen **verbindingen**

De Zeeuwse eilanden zijn lange tijd slechts per boot verbonden geweest. Wat was het op zaterdag altijd gezellig met al die voetbalteams die naar de overkant moesten. Slechts de herinnering aan die overheerlijke kroketjes is wat ons rest.

'Het leven is verrukkeluk' zo luidt de titel van een werk van Remco Campert uit 1961. De novelle getuigt van de opkomende vrije seksuele moraal en beschrijft de snelle maatschappelijke veranderingen. Ontkerkelijking, ontzuiling en de seksuele revolutie. Algehele secularisatie.

Campert situeert alle gebeurtenissen op één dag en alle ontmoetingen lijken van toeval aan elkaar te hangen. De personages zijn niet werkelijk verbonden, niet met de ander, want niet met zichzelf. Hij wil laten zien hoe zijn personages worstelen met de zin van het leven. De ironie van de titel schept afstand en creëert op die manier inzicht in de absurditeit van het bestaan.

Als een mens niet met zichzelf verbonden is, kan hij ook geen verbinding met anderen maken of ervaren. Vroeger konden we de hoorn naast de telefoon leggen of we zeiden: verkeerd verbonden.

Tegenwoordig spreken we van een *social media detox* wanneer we dusdanig overprikkeld zijn dat het de hoogste tijd is om mentaal te ont-stressen.

Je verstopt je mobiel ergens diep in een la en je vermijdt je computer om maar geen e-mails te hoeven beantwoorden.

Te behalen winstpunten: je kunt beter slapen, je angsten verminderen en je kunt je weer beter concentreren. De grootst mogelijke winst: je biedt jezelf de gelegenheid verbindingen

aan te gaan juist op dat niveau waar jij en die ander zich bevinden.

'Uit verschillende onderzoeken blijkt dat je het leven als betekenisvoller beschouwt wanneer je je meer verbonden voelt met familie en vrienden.'

'Geen mens is een eiland, geheel op zichzelf; ieder is een stuk van het vasteland, een deel van het geheel.'

In WOII waren er deskundigen die verborgen (telefoon)verbindingen aanlegden. Misschien schuilt daarin wel het geheim voor onze eigen nabije toekomst. Er liggen talloze verborgen verbindingen op ons te wachten die we niet altijd willen zien of onvoldoende benutten.

Als de verbinding met ons Zelf goed is, hebben we zin én energie om met anderen te communiceren via mobiel, mail of app; we leggen en benutten de verborgen verbinding. Let op: daar is wel een flinke dosis inspanning en moed voor nodig. Veel senioren stellen prijs op en verlangen naar levensechte ontmoeting; in kleine setting of in groepsverband.

Ook daarvoor echter zullen zichzelf én anderen de verborgen verbindingen aan moeten durven gaan. Sommigen weten: in verborgen verbinding met het Hogere (lees in gebed) bestaat geen 'verkeerd verbonden' en wordt geen verbinding verbroken.

Rob Rijkschroeff is ruim veertig jaar werkzaam geweest in het onderwijs als leraar in de vakken Nederlands en Mens & Religie. Hij mijmert, leest en schrijft graag over zingeving, identiteit en spiritualiteit.

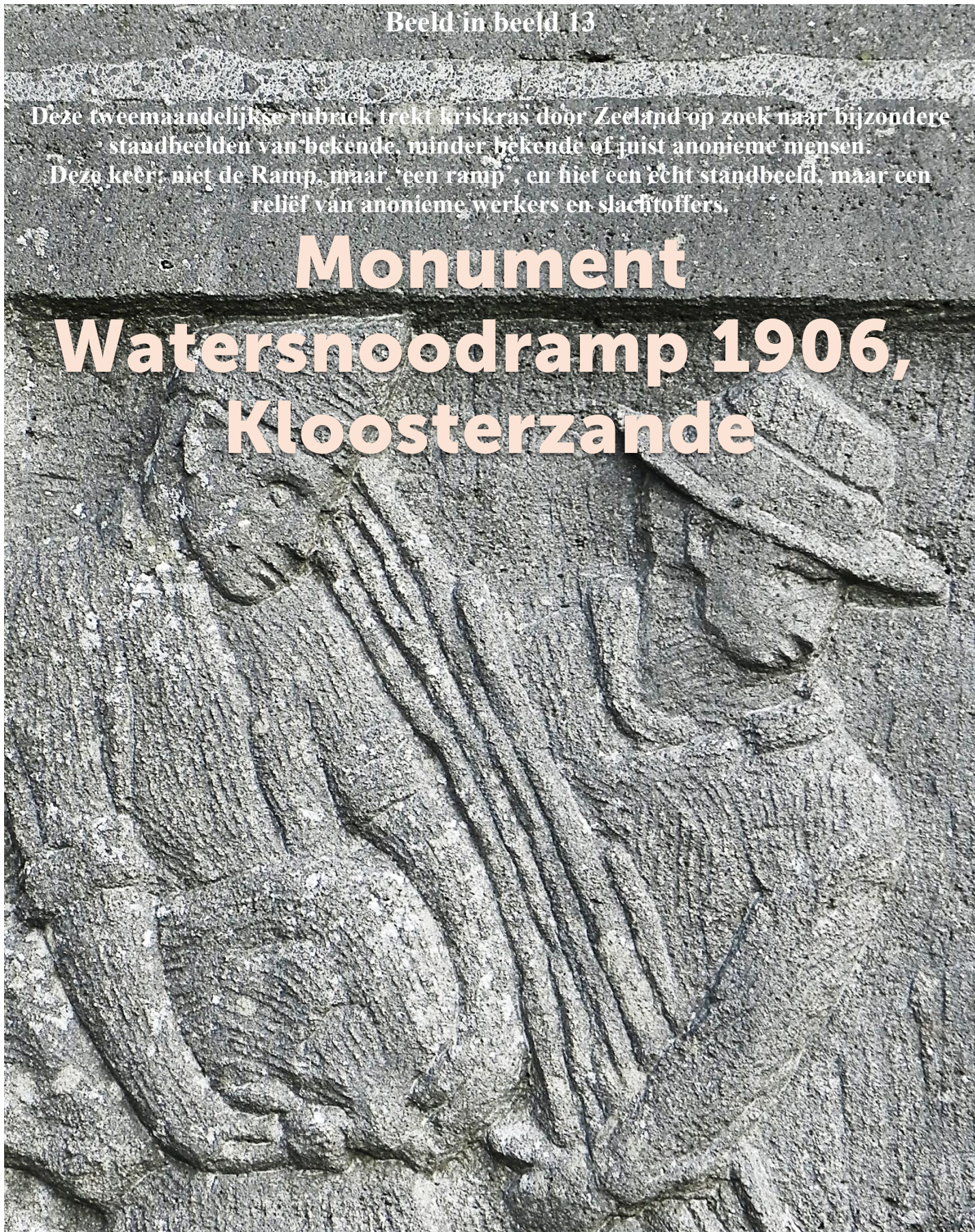

Beeld in beeld 13

Deze tweemaandelijks rubrick trekt kriskras door Zeeland op zoek naar bijzondere standbeelden van bekende, minder bekende of juist anonieme mensen.

Deze keer: niet de Ramp, maar 'een ramp', en niet een echt standbeeld, maar een reliëf van anonieme werkers en slachtoffers.

Monument Watersnoodramp 1906, Kloosterzande

Als de laatste gebeurtenis de grootste is, vervagen vergelijkbare gebeurtenissen van ervoor.

Dat is menselijk. We kunnen zelfs gaan ‘denken’ dat er maar één Watersnoodramp was, die van 1953.

Om dat zonodig te weerleggen volstaat meestal een rijtje jaartallen: 1808, 1809, 1820, 1825, 1855, 1861 (2x), 1877, 1906, 1911, 1916, 1926, 1953, 1962, 1993 en 1995 en dat zijn alleen nog maar de stormvloeden/overstromingen in de 19e en 20e eeuw, waarvan ‘1953’ ontegenzeggelijk geografisch gezien de grootste en qua slachtoffers de meest rampzalige was. Maar het is goed ook naar vóór ‘1953’ te kijken, alleen al om te zien dat ‘1953’ geen geïsoleerde gebeurtenis was; overstromingen waren schering en inslag, zou je bijna zeggen.

We kunnen naar de overstroming van 1906 kijken, bijvoorbeeld. En het helpt daarbij dat er eerder ook monumenten werden onthuld en dat in ieder geval deze al die tijd is blijven staan.

Winst naar rampenfonds

De Watersnoodramp van 1906 was een stormvloed in vooral Zeeland en Vlaanderen, in het stroomgebied van de Schelde, op 12 maart 1906. Doordat de overstroming overdag plaatsvond, vielen er in Zeeland geen dodelijke slachtoffers, wel verdrinken dieren en was er veel schade aan de bebouwing. In Vlissingen werden extreem hoge waterstanden gemeten, die alleen bij de Ramp van 1953 zijn overtroffen. Als we inzoomen op de directe omgeving van het monument, dan spreekt het kaartje hierbij uit 1906 duidelijke taal: de overstroomde polders zijn donker gemaakt.

Het kaartje is overgenomen uit het boekje *De Overstroming in Zeeland*, dat de in 1901 gestarte Goese uitgeverij-drukkerij Oosterbaan & Le Cointre in drie weken tijd liet schrijven en zelf produceerde. Het werd in heel Nederland voor ‘50 Cents’ verkocht, waarvan de winst naar de slachtoffers ging. Dat werd uiteindelijk ruim duizend gulden.

Polderbesef

We zien op het provisorisch getekende kaartje dat het noordwesten van Zeeuws-Vlaanderen is overstroomd nadat de dijken hier en daar (her en der?) bezweken onder het watergeweld.

*Het provisorische kaartje uit het boekje *De Overstroming in Zeeland* (1906).*

Bron: Gemeentearchief Goes.

De Romeinse cijfers duiden de polders aan. VI is de Zandepolder, waarin Groenendijk en Kloosterzande, de centrumplaats van de toenmalige gemeente Hontenisse, liggen. Tegenwoordig weten we niet eens meer in welke polder we wonen; poldernamen zeggen ons hoegenaamd niets.

Dat was toen anders, want zo’n polder(tje) had een eigen bestuur en als ingezetene had je plichten, financieel dan wel fysiek, bijvoorbeeld dijkwacht lopen. En ook de binnendijken hadden echt functie, zoals we straks nog zullen zien, en dienden daarom ook onderhouden te worden.

De stippellijn geeft de tramlijn Hulst-Walsoorden (1902-1950) aan, die tijdens de overstroming niet verder kwam dan Kuitaart.

Opvang in liefdehuis

In het stuk over deze regio vertelt het boekje dat de twee al genoemde dorpen – tegenwoordig al lang één geheel geworden – onder water stonden: “De bewoners zochten gedeeltelijk bij particulieren in aangrenzende polders, waar men voorlopig althans nog veilig was, een toevluchtsoord, gedeeltelijk in het liefdehuis te Groenendijk, dat boven het water uitsteekt, en in dat te Hulst.”

Een liefdehuis is volgens Van Dale: ‘(veroud.) liefdesgesticht’. Dat verklaart nog niet genoeg, dus verder zoeken levert op dat het een geestelijke instelling van rooms-katholieke signatuur voor onderwijs en ziekenzorg was.

Het Watersnoodmonument staat op een prozaïsche plek, zo’n dertig meter van de Hulsterweg, maar wel onder twee monumentale bomen.

We lezen verder: “In het begin waren er verscheidenen mensen, die niet eens wisten waar hunne bloedverwanten zich bevonden en die met bange vrees op ’t gelaat overal informeerden, of zij wel gered waren en waar zij vertoefden.” Dan volgt een uitgebreide opsomming van de gruwelen, uitlopend op des schrijvers verzuchting: “Wist ieder Nederlander maar eens door eigen aanschouwing, wat ellende hier en elders is aangericht! Men zou zich ongetwijfeld haasten zijn gift minstens te verdubbelen!” Of nog wat extra boekjes kopen om uit te delen.

Muraltmuurtjes

De zeedijk van de nauwelijks bewoonde Wilhelmuspolder (IV op het kaartje) brak op de rampdag. Een dag later werd de ramp veel groter, toen de binnendijk ervan ook brak en het water het dichtst bewoonde deel binnestroomde (polder VI). De burgemeester van Hontenisse was net in Parijs en belde daarvandaan met de regering om hulp van het leger te vragen.

Die kwam in de vorm van honderdvijftig manschappen plus drie officieren van de genie, die hun best deden om erger te voorkomen en om telkens bij eb het gat in de binnendijk dicht te maken, samen met vele dijkwerkers en arbeiders.

Op 16 maart kwamen Koningin Wilhelmina en Prins Hendrik hun medeleven betonen.

Via Vlissingen, Breskens en de Braakman bezochten ze Kloosterzande, waar ze in een open roeiboort ‘rondgeleid’ werden. De dijkgaten konden ongeveer drie maanden later gedicht en de polders weer drooggemalen worden.

Na deze stormvloed is besloten om de dijken op veel plaatsen te voorzien van muraltmuurtjes: een betonnen verhoging van ongeveer een meter; simpel en goedkoop, maar – zoals later bleek – niet afdoend.

Werkers en slachtoffers

Het monument dat u op de foto’s ziet, werd gemaakt door de Haagse beeldhouwer Dirk Wol-

bers (1890-1957) en in 1922 geplaatst nabij Hulsterweg 77, ter hoogte van de buurtschap Tasdijk; het staat op het zuidelijkste punt van de overstroomde Zandepolder.

Het monument bestaat uit een flauw gebogen kalkstenen plaat van ongeveer twee bij vier meter. De tekst bovenin luidt: “Ter herinnering aan den watersnood van 12 maart 1906 en uit dankbaarheid aan H.M. onze Koningin Wilhelmina voor haar bezoek en hare zoo ruimschoots verleende steun.” Daaronder zien we rechts zeven slachtoffers, waaronder een moeder met baby, een moeder met een ouder kind en een oude man met stok. Aan de andere kant van het oeverloze water, met centraal een verdronken boerderij, wordt door drie man gewerkt; twee ervan zien we op de grote foto. Hun werk is niet om ter elfder ure het water nog tegen te houden met zandzakken; onbegonnen werk zou dat zijn. Hier worden nieuwe en grotere dijkgaten voorkomen en wordt geprobeerd de dijkgaten weer dicht te krijgen. De man links geeft een steen of zandzak, de ander geeft rijshout, allebei aan de rechtse, gehurkte man. Die laatste is de vakman die de zinkstukken vlecht. Op die matten worden stenen en zandzakken gestort en zo wordt uiteindelijk het gat gedicht. De hoofddeksels van de drie mannen prikkelen mijn fantasie. Links een militaire kepie? Midden een zondagse hoed, die duidelijk maakt dat ook kantoorklerken meehielpen? En rechts de alledaagse pet van de dijkwerker?

Tekst en foto’s: Arend van der Wel.

De complete voorstelling van Dirk Wolbers met links de werkers en rechts de slachtoffers.

Ons Ovezande klinkt op 2026!

Zoals ieder jaar stond de nieuwjaarsbijeenkomst op donderdag 8 januari gepland, na de reguliere soosactiviteiten. Nadat dus alle spullen hiervan om 16.00 uur waren opgeruimd kon de nieuwjaarsbijeenkomst beginnen. Er kwamen ook nog wat leden binnen die niet bij de activiteiten aanwezig waren geweest.

De secretaris, Irma Duvaloois, nam bij afwezigheid van de voorzitter het woord.

Allereerst werd de beker uitgereikt voor de kampioen 2025 van het jeu de boules, mevr. Sjaan Vermeule. De beker werd overhandigd door de winnaar van 2024, Arnoud de Boer. Proficiat!

Hierna was het tijd om te klinken op het nieuwe jaar en elkaar alle goeds te wensen voor 2026. In tegenstelling tot voorgaande jaren was er dit jaar geen snert te proeven, maar hadden het bestuur en een vrijwilliger gezorgd voor lekkere hapjes bij de drankjes. Dit werd erg gewaardeerd door de aanwezigen.

Na nog gezellig geborrel te hebben werd met een fijn gevoel afscheid genomen.

Iedereen waagde zich op de glibberige wegen en voetpaden weer huiswaarts.

Tekst en foto: Mariëtte Platschorre

Nieuwjaarsreceptie KBO Schouwen-Duiveland

Op Schouwen-Duiveland benutten we de eerste koffieochtend van het nieuwe jaar om elkaar een goed nieuw jaar toe te wensen. Ook dit jaar was dit de planning op dinsdag 6 januari 2026. Er was wat lekkers bij de koffie en er was een hapje en een drankje.

Helaas gooide Koning Winter roet in onze goede bedoelingen en voorbereidingen. Met zulk weer ga je als oudere het gevaar zeker niet opzoeken! Zelfs onze voorzitter moest afmelden wegens slipgevaar! De leden die de tocht hadden aangedurfd werden verwend.

Met zo'n twintig leden hebben we toch kunnen toosten op een goed en actief 2026.

Tekst en foto: Els Versteeg.

Uitspraken van 'Loesje'

**HET NIEUWE JAAR?
SCHUDDEN VOOR GEBRUIK!**

**WEER NIEUWJAAR IN RUSLAND.
DA'S MOOI WANT HET OUDE JAAR
WAS IN FEBRUARI AL OP!**

Hersenspels

De Zeeuwse **Band**, **Verbinding** en **Verbondenheid**

Iedereen weet nu toch wel waar Zeeland in Nederland ligt!? Dat zal wel zo zijn, maar onze provincie wordt toch nog veel beschouwd als een minder ontwikkeld gebied op het terrein van werken, wonen, onderwijs en wat je daarbij nog meer kunt bedenken. Nu is er sinds de aanleg van de Oosterscheldekering en de bouw van de Zeelandbrug wel een flinke ontwikkeling van het toerisme op gang gekomen en is Zeeland als toeristische provincie flink in opkomst.

Alhoewel, als het in de landelijke media gaat over bijvoorbeeld de dijken en duinen van een gebied, de historische plaatsen daar, dan komen de meeste mensen niet verder dan de Randstad en de streken boven de lijn Arnhem – Nijmegen. Vreemd eigenlijk, want na de Eerste Wereldoorlog ontstond in Belgisch Vlaanderen het idee dat Nederland zich in die oorlog nogal pro-Duits had getoond en

daarvoor “gestraft” moest worden met de annexatie van delen van Zeeland, Brabant en Limburg.

Voor Zeeland was de keuze voor hen niet zo moeilijk, want dat moest heel Zeeuws-Vlaanderen zijn. Dat verdroet de Zeeuwen heftig en op allerlei manieren werd kond gedaan van het standpunt van de Zeeuwse bevolking, en vooral die van Zeeuws-Vlaanderen, dat ze niet bij België wilden horen.

Zo kwam er in 1919 al een Zeeuws volkslied als reactie op die Belgische eisen. Een grote groep Zeeuwen kreeg toen de behoefte de verbondenheid met Oranje en Nederland te benadrukken. Het bleek een blijver te zijn, want in 2020 werd het 100-jarig bestaan ervan gevierd. Alhoewel: dit volkslied is minder bekend ten zuiden van de Westerschelde, waar men soms op gelegenheden eerder het Zeeuws-Vlaams volkslied als volkslied verkiest.

In 1918 waren de oorlogshandelingen voorbij. Zeeuws-Vlaanderen bleef Nederlands en de Provincie ging één “nationaliteit” vormen. Als je dat denkt heb je het mis. Zeeland was een “eilandenrijk”. Zuid-Beveland was nog niet via de Sloedam met Walcheren verbonden. In WO II werd er om het bezit van deze dam door Canadese en Schotse troepen hevig gevochten met de Duitsers.

De Kreekrakdam in Zeeland is aangelegd tussen 1861-1867 en verbond Zuid-Beveland met Brabant door de spoorlijn en vormde de afdamming van het voormalige vaarwater het Kreekrak. Nu zijn daar de moderne Kreekraksluizen, een belangrijk onderdeel van het Schelde-Rijnkanaal, met sluizen, windmolens en een polder, die een cruciale waterweg vormen tussen Antwerpen en Rotterdam.

De eilanden bleven tot na de oorlog ieder “zelfstandig”. De Walchenaars voelden zich door de hoofdstad Middelburg, het historische Veere en de havenstad Vlissingen en zijn stranden toch wel meer dan de overige Zeeuwen. Dat waren eigenlijk maar “boeren”. Maar Walcheren was echt niet uitsluitend de “Tuin van Zeeland”. Ook daar had je flinke boerenbedrijven en dus ook behoorlijk wat “boeren”.

Het verkeer tussen de diverse eilanden en het vasteland Zeeuws-Vlaanderen verliep uiteindelijk uitsluitend per bus en veerboot. En als je geen familie of zakenrelaties op een van de andere eilanden of Zeeuws-Vlaanderen had, dan kwam je niet in een van de andere delen van Zeeland.

Want wat had je als Bevelander of Duivelanders nu te zoeken op Tholen of Sint Philipsland? Daarvoor hoefde je niet op reis. Na de Watersnoodramp van 1953 veranderde dat langzamerhand.

Door de aanleg van de diverse dammen tussen de eilanden, de aanleg van de Oosterscheldekering en de bouw van de Zeelandbrug werden velen toch nieuwsgierig naar het voor hen “onbekende Zeeland en maakten ze wel eens een “vakantiedagje” naar een ander eiland.

En ook “bestuurlijk Zeeland” ontdekte dat de eilanden door rechtstreekse contacten met de gemeenten de Zeeuwen beter van dienst konden zijn. En door al die nieuwe verbindingen groeiden de Zeeuwen naar elkaar. Ze gingen “meer SAMEN doen om Boven te komen.” Niet alleen op bestuurlijk of zakelijk terrein, maar ook via sport en cultuur.

Denk aan de vele Zeeuwse “elftallen” en de Zeeuwse kampioenschappen in heel veel sportsoorten. En bij cultuur mogen we natuurlijk het Zeeuwse Nazomerfestival en het Zeeuws Orkest niet vergeten. En nu met de nieuwe Zeeuwse Koningscommissaris zal die groei naar elkaar ongetwijfeld sterker worden. Maar als het nodig is, zal ieder “Zeeuws landsdeel” zeker de eigen belangen bij de diverse overheden blijven behartigen.

Ook “al blijven wij met hart en mond, met lijf en ziel goed Zeeuws, goed rond”.

Augustinus

Een rugzak vol tradities

Sprookjes verbinden

*Sprookjes verbinden ons met eerdere generaties door overlevering.
Sprookjes helpen ons nadenken over de huidige situaties waarin wij verzeild raken.
Voor magie is er een prominente plaats in sprookjes.*

Televisie, internet en Ipod ten spijt, geen enkel nieuw medium heeft het eeuwenoude fenomeen van het vertellen van verhalen kunnen ondermijnen. Het hoort bij mensen sinds wij de taal machtig zijn.

Verhalen zijn een middel voor onderlinge communicatie en verbinding. Ze beroeren de snaren van de ziel, maar dan moeten ze wel met verve worden gebracht. ‘Heb je het al gehoord?’ De vertellen wint de aandacht van de luisteraar. Die spitst de oren. Wat staat er op het vertelmenu

Het vertellen van een verhaal is een vorm van volkskunst. Wie goed kan vertellen, mag rekenen op aandacht. Een voorwaarde voor het vertellen van een verhaal is de gave van het woord. Een welgevuld vocabulaire, een melodieuze stem en gevoel voor voordracht spelen een belangrijke rol.

Verhalen vertellen was in oude tijden de enige manier om de historie levend te houden. Nadat de mens zich schriftelijk ging uitdrukken, konden verhalen worden vastgelegd en bewaard.

Een oude traditie

Verhalen vertellen is een heel oude traditie die in alle windstreken voorkomt. Mensen vertellen verhalen om elkaar op te vrolijken, te vermaken of te informeren. Volksverhalen maken deel uit van de orale traditie.

Het zijn mondelinge vertellingen die in woorden werden doorgegeven aan volgende generaties. De vertellers gaven de verhalen een persoonlijke noot en daardoor werd elk verhaal anders. Veel verhalen zijn nooit op schrift gezet en verdwenen toen niemand ze meer vertelde.

Er zijn verschillende soorten volksverhalen. Eén van de bekendste is natuurlijk het sprookje. Een sprookje speelt zich altijd af op een onbekende plaats en in een niet nader genoemde tijd. Vaak moet de hoofdpersoon verschillende obstakels overwinnen en het opnemen tegen magische wezens, om uiteindelijk lang en gelukkig te kunnen leven met de prins of prinses van haar of zijn dromen.

Spiegel van de samenleving

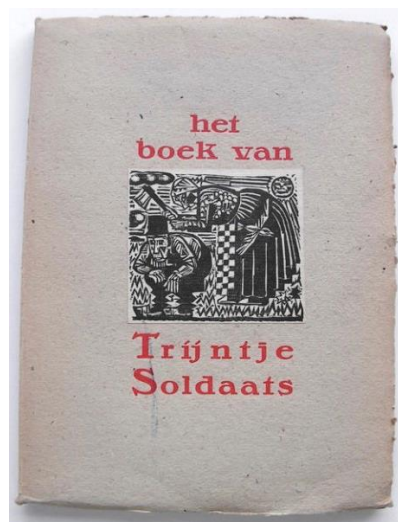
Verhalen zijn een spiegel van de samenleving, waarin te zien is wat er leeft onder de mensen. In de tijd vóór de televisie werden de lange winteravonden gevuld met het vertellen van verhalen. Het was ook een manier om 'romantisch' weg te dromen uit de sleur van alledag. De prins op het witte paard en de beeldschone prinses verdoezelen de problemen. De tegenstellingen in verhalen zijn vaak groot: het goed strijdt tegen het kwaad, de mooie prinses neemt het op tegen de lelijke heks en het arme lieve kind moet strijd leveren tegen de oude gemene rijkaard.

Veel mythen en sagen verklaren ook natuurverschijnselen. Goden die boos werden en zo voor donder en onweer zorgden of reuzen die hun laarzen uitschudde en daardoor heuvels maakten.

De verhalen van Trijntje Soldaats

De Fransman Charles Perrault was een van de eersten die een verzameling sprookjes en volksverhalen uitgaf.

In eerste instantie werden sprookjes door volwassenen aan elkaar verteld. Onder invloed van de gebroeders Grimm zijn de griezelige en soms seksueel

getinte passages uit de volksverhalen omgevormd tot verhalen die ook geschikt zijn voor kinderen.

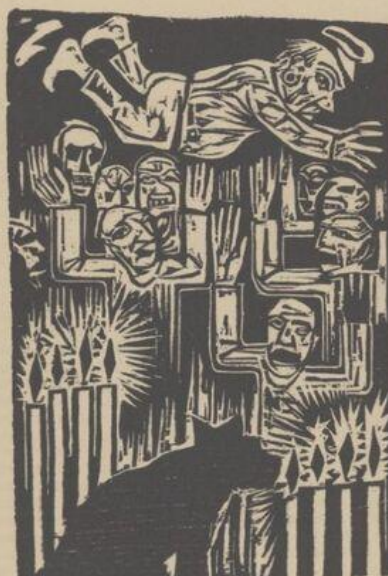
In Nederland kwam in 1924 het boek van Trijntje Soldaats uit, dat wordt beschouwd als het eerste boek met Nederlandse sprookjes.

Naar: Ineke Strouken: Dit zijn wij. De belangrijkste 100 tradities van Nederland, p.192-193

Vijftiende vertelling

Daar was eenmaal een schipper die was met zijn schip in zee en toen verongelukte hij met zijn schip en kwam met een stuk van zijn schip aan land drijven en toen kwam hij daar aan land en hij was droevig dat hij zijn schip verloren had en toen kwam daar een zwarte hond bij hem en die vroeg hem wat hem scheelde toen zeide de schipper dat hij kon hem doch niet helpen. toen zeide de hond dat hij zou het hem maar zeggen hij kon hem wel helpen en de schipper meende dat het de Duivel was maar hij zeide het hem in het laatst toch en zeide dat hij zijn schip verloren had en dat hij geen weer krijgen konde. toen zeide de hond dat hij zoude maar een schip bestellen en toen bestelde de schipper hem een schip en toen zij daar met aan het timmeren waren liep de hond daar altijd bij om omdat hij geld voor het schip moest geven en toen het schip klaar was betaalde hij het schip, toen was daar nog geen zeilen en touwen op toen zeide de hond daar hebt gij geld

Een paar pagina's uit het boek van Trijntje Soldaats.

Mooie opbrengst **Goede Doel 2025** t.b.v. De Zonnebloem

Tijdens de drukbezochte algemene jaarvergadering op 19 november 2025 en tijdens de kerstmiddag op 18 december 2025 is er gecollecteerd voor het goede doel 2025.

Dit jaar is er gekozen voor De Zonnebloem, afdeling Goes/Kapelle.

De totale opbrengst is geworden € 472,25 welk bedrag verder door de vereniging aangevuld gaat worden tot het uiteindelijke bedrag van **€ 550,00**. Een mooi bedrag door de leden opgebracht heeft het goede doel 2025 tot een succes gemaakt.

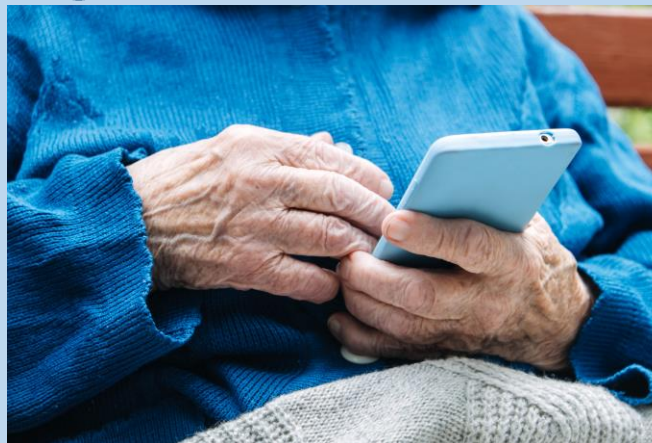
De nieuwjaarsbijeenkomst op 05-01-2026 was vanwege het weer niet druk. De ongeveer twintig aanwezigen maakten er wel een gezellige middag van.

Tijdens deze bijeenkomst heeft onze voorzitter Theo Snel de waardecheque aan de vertegenwoordiger van De Zonnebloem overhandigd.

Tekst en foto: Wim Copper

Laat je niet **gek** maken!

Om iDEAL te kunnen blijven gebruiken in 2026 zou een verplichte identiteitscontrolling vereist zijn. Laat je niet voor de gek houden, want deze mail is van fraudeurs.

Naast Klarna, Apple Pay, Google Pay en PayPal is iDEAL een populaire online betaalmethode. Nu de betaaldienst in 2026 geleidelijk wordt vervangen door WERO, is het extra aantrekkelijk voor online oplichters om valse mails te verspreiden namens iDEAL.

Volgens de [phishingmail](#) zijn er volgens de nieuwe Europese PSD2-richtlijnen aanvullende verificatiestappen voor online betalingen vereist. Via de roze knop dien je je actuele persoonsgegevens in te voeren en te bevestigen. Het betreft zogenaamd een eenmalige verificatie. Trap alleen niet in deze mail namens de online betaaldienst, want hier is niets van waar. Bovendien is de mail afkomstig van 'actie@kokxcinema.com'. Dit is geen legitiem mailadres van iDEAL.

Bron: Opgelicht!?

Senioren **Eropuit**

Carnaval in Zeeland; een willekeurige greep uit de carnavalsactiviteiten

Jheronimus Bosch (ca. 1450-1516): Het Narrenschip (ca. 1494)

Carnavalsoptochten in de kernen van Hulst

Zaterdag 14 februari:

- 13.30: Vogelpiekland (Vogelwaarde)
- 14.00: Kriekedorp (Clinge)
- 14.00: Ut Steen/Rattenrijk (Sint-Jansteen)
- 14.00: Djerkenland (Graauw)

Zondag 15 februari:

- 13.30: Lamsorenland (Lamswaarde)
- 14.00: 't Vosserraik (Hulst) *'A ta nie lekker is!'*

Maandag 16 februari:

- 13.00: Molaco (Nieuw-Namen)
- 13.00: jeugdoptocht Kloorianenland (Kloosterzande)
- 14.00: jeugdoptocht 't Vosserraik (Hulst)
- 14.00: Loetzersland (Terhole)
- 19.00: lichttocht Ut Steen/Rattenrijk (Sint-Jansteen)

Dinsdag 17 februari:

- 13.00: Kloorianenland (Kloosterzande)

Carnaval op de Bevelanden

Goes, Hanzehat, 'M' ebbe un Bâand!'

De Grote Markt als het centrum van Arti Carnaval.

's-Heerenhoek, Paerehat, 'Sprieng 's uut de band'

Carnavalszondag, 13.30: grote optocht Paerehat.

Lewedorp, 't Kraaienest 'Me passe 'd'r un mouwe an' 14/02, Valentijnsdag, 14.00: optocht Kraaienist.

Kwadendamme, Pikpot, 't Bost uut z'n voegen'

14/02, 14.00: Carnavalsoptocht Kwadendamme.

Carnaval, Vastenavond, 'Vasteloavend'.

Van oudsher wordt carnaval gevierd van zondag tot dinsdagavond, al beginnen de meeste feestvierders tegenwoordig al op vrijdag. Saamhorigheid, gelijkheid, rebellie. Het leidt ook op veel plekken in Zeeland tot verbinding en vreugde.

De plaatselijke horecagelegenheden stromen vol, er is carnavalsmuziek, er zijn parades en praalwagens.

van oeveren reizen

50-PLUS **BUSPROGRAMMA**

Boek nu zorgeloos uw vakantie

- ✓ Inclusief alle entreegelden
- ✓ Inclusief kofferservice
- ✓ AED en gratis wifi
- ✓ Zeer luxe touringcars
- ✓ Binnen onze regio wordt u thuis opgehaald

Van Oeveren Reizen Zierikzee — 0111- 414348 of www.vanoeveren.nl